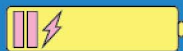

SOUL OUT

Bible

โปรดระบุเงินเดือนที่ต้องการ

แลกกับวิญญาณและความรัก

ฉบับ
ทดลอง
อ่าน

ชายริมาศ เขียน

หญิงสาวที่ยอมขายความฝัน
เพื่อเงินเดือน แต่ไม่เคยคิดว่า
จะต้องเอาหัวใจไปแลกด้วย
โดยเฉพาะเมื่อเขาคอนนั้นคือ
เจ้านายของตัวเอง...

Soul Out

โปรดยุเงินเดือนที่ต้องการ
แลกกับวิญญาณและความรัก

ชาวยูริมาศ

Biblio

บทนำ

เคอร์เซอร์เมาส์บนหน้าจอแล็ปท็อปกำลังกะพริบ...วูบ...วาบ...ดูไปดูมาช่างเหมือนจังหวะการเต้นของหัวใจคนใกล้ตายในห้องไอซียูมากกว่าจะเป็นซีดีบอกตำแหน่งการพิมพ์ธรรมดาๆ ตรงหน้าฉันคือแบบฟอร์มสมัครงานออนไลน์ของบริษัทเฮลตี้ไลฟ์พลัส และมีช่องว่างช่องหนึ่งที่รอให้ฉันกรอกราคาค่าตัวของตัวเอง

โปรดระบุเงินเดือนที่ต้องการ

จากใจเลยนะ ฉันนั่งจ้องหน้าจอนี้มาสิบห้านาทีแล้ว อีกนิดก็ลืบทก เกรียดยจนต้องยกนิ้วขึ้นνωดขมับที่เต้นตุบๆ จะให้กรอกยังงี้ดีล่ะ ในเมื่อฉันยังหลอนกับอดีตไม่หาย

ฉันเคยสมัครงานบริษัทอื่นแล้วกรอกเงินเดือนสองหมื่นห้าไป วันสัมภาษณ์ ฝ่ายทรัพยากรบุคคลหรือเอชอาร์ถามว่า “น้องกรอกมาเท่าไร” ฉันก็ตอบไปตามจริง เพราะดูจาก

โปรไฟล์ตัวเองแล้ว...เกียรตินิยมอันดับสอง สาขาภาพยนตร์
จากมหาวิทยาลัยชื่อดัง แถมยังแนบลิ้งก์ผลงานวิทยานิพนธ์
เรื่อง “ความเงียบของตึกระฟ้า” ลงไปด้วย

หนังสืออินดี้เรื่องนั้น ฉันตั้งใจทำสุดชีวิต ภาพสวย
จนอาจารย์ที่ปรึกษายังชมเปาะว่ามีการจัดองค์ประกอบภาพ
ระดับเทพและวิพากษ์สังคมได้อย่างเจ็บแสบ รุ่นพี่ก็ย้านัก
ย้าหนาว่าเด็กเกรดสวยหรูแบบฉันควรได้เรตนี้

แถมฉันยังเอาค่าใช้จ่ายที่จำเป็นต่อเดือนมาคำนวณ
เพื่อความอยู่รอดด้วยแล้ว...

ค่าเช่าห้องรูหนู่านลาดพร้าว 4,500 บาท พร้อม
รวมเมตเป็นจิ้งจกหนึ่งตัว เขาอยู่มาก่อนฉันอีกนะ จะว่าไปฉัน
ก็คือผู้บุกรุก

ค่ายาเบาหวานและความดันของแม่ ส่วนเกินที่รัฐ
ไม่จ่าย 3,000 บาท กองนี้ห้ามโกงแง ห้ามต่อรองเด็ดขาด
หักเมื่อไรคือบาป!

ค่าผ่อนตู้เย็นให้ป้า 1,200 บาท หนี้บุญคุณต้องทดแทน
ค่าเดินทางบวกค่าอาหาร 6,000 บาท สูตรประหยัด...
กินข้าวแกงหนึ่งมื้อ มาม่าหนึ่งมื้อ สลับกันไปคนละวัน
วันไหนกินข้าวแกงสามมื้อ วันนั้นคือวันหรู

สรุปตัวเลขกลมๆ เพื่อการมีชีวิตรอดในกรุงเทพฯ ยุคนี้
คือ 14,700 บาท ฉันขอแค่สองหมื่นกว่าๆ เอง ไม่ได้เวอร์

อะไรเลย

แต่ฝ่ายทรัพยากรบุคคลคนนั้นกลับพูดว่า “น้องเป็นเด็กใหม่ ยังทำอะไรไม่เป็นเลย น้องคิดว่าขอเงินเดือนขนาดนี้มันเป็นไปได้เหรอ”

ตอนนั้นฉันยิ่งมาก เพลสุดๆ สองหมื่นอัปในยุคที่ค่าครองชีพแพงขนาดนี้ มากไปจริง ๆ ดี!

นี่ยังไม่รวมค่าอุปกรณ์วาดรูป หรือแม้แต่ค่าตัวหนังที่ฉันไม่ได้เตะมาครึ่งปีแล้วด้วยซ้ำ ในใจอยากพิมพ์ 25,000 ลงไปใจจะขาด แต่ความเป็นจริงที่เผชิญมาตลอดหกเดือนคือการเตะฝุ่น อีเมลปฏิเสธงานสลิปสื่งับ และเงินในบัญชีเหลือแค่หลักร้อย

ฉันกัดเล็บตัวเองอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะค่อย ๆ พิมพ์ตัวเลขลงไปทีละตัวอย่างเชื่องช้า

1-8-0-0-0

หนึ่งหมื่นแปดพันบาท

ให้ตายเถอะ ราคาตัวฉันถูกกว่าเลนส์กล้องตัวโปรดที่ฉันเคยอยากได้เสียอีก

แต่นี่คือราคาที่ฉันต้องจ่ายเพื่อแลกกับการมีข้าวสารกรอกหม้อ ขอมวางมือจากกล้องถ่ายหนัง ทั้งบทภาพยนตร์ที่รัก แล้วผันตัวไปเป็นแอดมินเพจขายถังเช่าสกัดและกาแฟลดน้ำหนัก

ฉันหลับตาแน่น กลั้นใจคลิกเมาส์หนึ่งที

ปุ่ม *ส่งข้อมูล* ถูกกดลงไปแล้ว

สมองส่วนซีกเหตุผลของฉันเพิ่งตื่นจากภวังค์ แล้ว
กรี๊ดร้องออกมาว่า “อ๊บบ้า! แกกดไปทำไม หนึ่งหมื่นแปดพันบาท
เนี่ยนะ”

“เฮ้ย! เตี่ยว ม่ายยยย” ฉันร้องเสียงหลง ดวงตา
เบิกโพลง มือไม้ปิดป้ายไปทั่วคีย์บอร์ด ลนลานยิ่งกว่าตอน
กดบัตรคอนเสิร์ตอีก ฉันพยายามจะกดปุ่ม *ลบ* รวดๆ หวังจะ
ลบสิ่งที่เพิ่งทำลงไป หรือหาปุ่ม *ยกเลิก* ที่ควรจะมียู่ตรงไหน
สักแห่งบนโลกใบนี้

“ยกเลิกสิว๊ว! ยยกเลิก เน็ตหลุดเตี้ยวนี้ ไฟดับลิ
ง้ออออ เทพเจ้าองค์ใดก็ได้ช่วยลูกด้วย ลูกยังไม่อยากขาย
วิญญาณราคาถูก” นิ้วเรียวเล็กจิ้มปุ่ม F5¹ อีก ๆ จนปุ่ม
แทบยุบ ปากก็พึมพำกับตัวเองด้วยความสติแตก “ไม่เอาแล้ว
ไม่ทำแล้ว ไปทำอย่างอื่นดีกว่า...ใช่! ไปเก็บสตรอว์เบอร์รี
ที่เกาหลีก็ได้ ถึงหลังจะหักแต่ก็ได้กินสตรอว์เบอร์รีฟรีนะเว้ย
หรือจะไปเป็นเด็กเสิร์ฟร้านอาหารจีนย่านห้วยขวางดิอะ”
ความคิดในหัวตึกกันยุ่งเหยิงยิ่งกว่าสายหูกึ่งที่พันกันในกระเป๋

¹ เป็นปุ่มฟังก์ชันที่ใช้สำหรับรีเฟรช (refresh) หรือโหลดหน้าเว็บหรือหน้าจอใหม่
เพื่อให้ข้อมูลเป็นปัจจุบัน

“ใช่ๆ ห่วยขวาง แถวนั้นร้านหม่าล่าเยอะจะตาย ไปเป็นพนักงานรับออเดอร์ก็ได้ ภาษาจีนได้ไม่ได้ช่างมัน แค่ว่าพูด ‘หนีห่าว’ ใส่ลูกค้ายกน้ำจะรอดแล้วมั้ง ดีกว่ามานั่งขายยาปลูกพลังชายแก่แบบนี้”

ฉันคว้าเมาส์มาเขย่าๆ เคอร์เซอร์บนหน้าจอหมุนตัวเป็นวงกลม มันเหมือนกำลังเยาะเย้ยความพยายามอันไร้ค่าของฉัน ใจหนึ่งอยากจะกระชากปลั๊กคอมพิวเตอร์ออกให้รู้แล้วรู้รอด เพื่อข้อมูลจะค้างเติ่งอยู่กลางอากาศแล้วส่งไปไม่ถึง ทว่าเข้าไปเสียแล้ว หน้าจอสีขาวโพลดเสร็จสมบูรณ์ ปรากฏข้อความตัวอักษรสีเขียวสดใส พร้อมไอคอนรูปยิ้มที่ดูสะยะยิ้มชอบกล

ขอแสดงความยินดี

ทางบริษัทเฮลตี้ไลฟ์พลัสได้รับใบสมัครของคุณเรียบร้อยแล้ว ขอขอบคุณที่ให้ความสนใจร่วมงานกับเรา ทางฝ่ายทรัพยากรบุคคลจะรีบตอบกลับทางอีเมลทันทีหากคุณผ่านการคัดเลือก

ฉันทิ้งตัวลงกับพนักเก้าอี้ดังพลັก แขนขาอ่อนแรงไปหมดหมดกัน ความฝันที่จะไปเก็บสตอร์วเบอร์รี่ที่อินซอน จบสิ้นแล้ว ฉันมองหน้าจอที่แสดงข้อความ *ขอแสดงความยินดี* ด้วยแววตาว่างเปล่า

“ยินดีกับผีนะสิ!” ฉันน้ำตาตกใน ตอนนี้ได้แต่ภาวนาให้ฝ่ายทรัพยากรบุคคลของบริษัทนี้ตาถั่ว หรือทำใบสมัครของฉันตกหล่นไปในสแปมเมลด้วยเถิด...สาธุ

หนึ่ง

ร้อน...ร้อนฉิบหาย

นี่คือความคิดเดียวที่วิ่งวนอยู่ในหัวฉันตอนนี้ อุณหภูมิห้องทะเลสาบลิบกว่า ๆ แต่ฉันกลับต้องมายืนเต้นแรงเต้นกาอยู่ในชุดมาสคอตถังเช่าศักดิ์สิทธิ์น้ำตาลตุ๋น ๆ ผิวขรุขระเป็นปล้อง ๆ มองแล้วไม่รู้เหมือนหนอนยักษ์หรือก้อนอิฐเดินได้มากกว่ากัน

เวลาหนึ่งปีผ่านไปไวเหมือนโกหก หรือถ้าจะพูดให้ถูกเวลาผ่านไปไวเหมือนกดปุ่ม skip intro ในเน็ตฟลิกซ์ รู้ตัวอีกที บัณฑิตสาวไฟแรงในวัยยี่สิบสามปีก็กลายร่างเป็นมนุษย์ออฟฟิศวัยยี่สิบสี่อย่างยี่สิบห้าอย่างเต็มตัว

ถ้าถามว่าทำไมฉันถึงทนทำงานที่นี้มาได้ตั้งหนึ่งปีคำตอบนั้นง่ายมาก...เพราะความซี้ซลาดใจ

กลัวตกงาน กลัวไม่มีเงินจ่ายค่าเช่าบ้าน จ่ายค่ายาให้แม่ มันขังฉันไว้ในเซฟโซนห่วยๆ ผลตอบแทนจากความอดทนของฉันนะเธอ ก็เงินเดือนที่ขยับจาก 18,000 ขึ้นมาเป็น 20,000 บาทถ้วนนั้นไง

เพิ่มมาตั้ง 2,000 โอ้โห เยอะจนน้ำตาจะไหล หักค่าข้าวแกงที่ขึ้นราคาปรี๊ดปรี๊ดกับค่าไฟหอพักไปก็แทบจะไม่เหลือเงินไปซื้อสกินแคร์แล้ว

อย่าถามถึงเรื่องแฟนให้สงสัยใจ ไม่ใช่เพราะฉันถือศีลกินเจหรือรักนวลสงวนตัวอะไรนักหรอก แต่เพราะวันๆ แค่อื่นไปทำงาน ระบายกับเจ้านาย แล้วลากสังขารกลับห้องรูหนูจะเอาเรี่ยวแรงที่ไหนไปปิดทินเดอร์หาผู้ชายกัน!

ความรักในเมืองหลวงนะ เป็นของฟุ่มเฟือยสำหรับคนที่มีเวลาเหลือเท่านั้นละ

และที่สำคัญที่สุด โลเกชั่นของบริษัทนี้ช่างตัดโอกาสการเจอผู้คนของฉันอย่างสิ้นเชิง

ย้อนกลับไปวันแรกที่มาทำงาน ฉันจำได้ว่าตัวเองแต่งตัวสวยเซ็กซี่ สวมเบลเซอร์ทับเสื้อยืด กางเกงสแล็กขาเตอรองเท้าแคชชูส์มันวับ ในจินตนาการของเด็กจบใหม่ บริษัท

เฮลตี้ไลฟ์พลัสต้องตั้งอยู่บนตึกระฟ้าใจกลางเมืองย่านสาทร หรือสีลม มีลิฟต์แก้ว พนักงานห้อยบัตรเดินจิบกาแฟแบรนด์ดัง เก๋ๆ

แต่ความเป็นจริง...

“น้องครับ วินเข้าไปไม่ถึงนะ ซอยมันลึก ต้องเดินต่ออีกหน่อย”

ใช่ บริษัทตั้งอยู่ใจกลางเมืองจริง ตามที่ประกาศรับสมัครบอกย่านรัชดา - สุทธิสาร แต่ไม่ได้บอกว่าต้องเข้าซอยย่อย ทะลุซอยแยก เลี้ยวซ้ายเข้าซอยตัน แล้วมุดเข้าซอยแคบๆ ที่รถสวนกันไม่ได้ เข้ามาลึกเกือบสองกิโลเมตร

ออฟฟิศในฝันของฉัน เป็นแค่ทาวน์โฮมสามชั้น สกปรก...พอดูได้ ดัดแปลงชั้นล่างเป็นโกดังเก็บของ หน้าบ้านมีศาลพระภูมิเอียงกระเท่เร่ และมีหมาจรนอนเฝ้าเห็บขวก ประตูล็อกอยู่สองตัว

“น้องโอโยย มีเอเนอร์จีหน่อยลูก ยืมให้ทะลุระบายอากาศออกมาเลย เอาให้คนดูรู้ว่ากินถังเช่าเราแล้วปังปังเตะปัดดังไปถึงหน้าปากซอย”

เสียงตะโกนของ “บอสยอด” เจ้าของบริษัทร่างท้วม ผู้คลั่งไคล้ศาสตร์ฮวงจุ้ย ดังทะลุเข้ามาในหูฟัง

ยืมทะลุระบายอากาศ อีหยังวะ

ฉันแบ่ปากกลอกตามองบนอยู่ใต้หัวนอนยักษ์ รื้ออยู่

หรือกว่าบอสแกชอบบรีฟอะไรที่มันแปลกๆ และฉันก็เป็นกระสอบทรายรองรับจินตนาการแกมาตลอดหนึ่งปีเต็ม แต่พักหลังมานี้บอสชักจะเพี้ยนหนักจนกูไม่กลับแล้วจริง ๆ

ฉันฉันจะตั้งใจแล้วนะ เมื่อกี้ยอมรับว่าทำแค่ผ่าน ๆ จากนั้นฉันก็เริ่มแหกปากใส่กล้องมือถือที่กำลังไลฟ์สด

“สวัสดีค่าาา พ่อแม่พี่น้องสายพาร์ดี สายทำงานดิกรวันนี้ถึงเข้าจักรพรรดิสูตรตีนยันเข้าจัดโปรโมชันไฟลุก หนึ่งแถมหนึ่งเอาไปเลยยยย ราคานี้มีแค่ในไลฟ์นี้เท่านั้น ใครไม่ไหว ถึงเข้าเราไหว เอ้า มิวสิกมา”

ฉันส่งซิกให้พี้นิวเปิดเพลงแดนซ์ แล้วเริ่มวาดลวดลายสายสะโพก ยกแขนชูขึ้นฟ้า เด้งเป้าไปข้างหน้าตามจังหวะเพลงที่กำลังฮิต บอสยออดปรบมือเชียร์หลังกล้องชอบอกชอบใจ

แต่แล้วในจังหวะที่ฉันกำลังโพสท่าจบ มือขวาซูดถึงเข้า มือซ้ายเท้าสะเอว

กร๊องกร๊อง เสียงกระดิ่งหน้าประตูกระจกของออฟฟิศดังขึ้น พร้อมกับบานประตูที่ถูกผลักเข้ามา

ฉันลืมหูลืมตาขึ้น มองผ่านช่องตาข่ายเล็ก ๆ ของชุดมาสคอต ภาพที่เห็นทำเอาฉันชะงักค้างอยู่เท่านั้น

กลุ่มผู้ชายร่างสูงในสูทเนียบมาก ประมาณสี่ห้าคน เดินเรียงหน้ากระดานเข้ามาในออฟฟิศหรูของเรา

คนที่เดินหน้าสุด...พระ...เจ้า...ช่วย! อย่างกับหลุด
ออกมาจากหน้าจอเว็บตูนเลย

เขาอยู่ในชุดสูทสีกรมท่าพอดีเป๊ะ ไหล่กว้าง มองด้วย
สายตาแล้ว เขาสูงกว่าฉัน สูงมากเลยด้วยซ้ำ ผิวขาวจัดตัด
กับเรือนผมสีดำสนิทที่ถูกเซตมาอย่างดี โครงหน้าของเขา...
ให้ตายเถอะ สันการมนั้นมันอะไรกัน ดูดีไปหมด

หล่อตะโกน! หล่อจนอยากโทรศัพท์ไปฟ้อง สคบ.ว่า
บนโลกนี้มีผู้ชายบ้าหน้าพรีเมียมแบบนี้ด้วยหรือ อยากให้
รุ่นนี้ผลิตออกมาเยอะ ๆ จัง

เมื่อฉันพยายามเหลียวตามองลอดรูตาข่ายไปรอบ ๆ
ทุกคนกำลังตกอยู่ในสภาวะช็อกซีนี้มาไม่ต่างกัน

พี่นิว กราฟิคดีไซน์เนอร์รุ่นพี่ที่ปกตินั่งหลังค่อม ตอนนี้
ยืดตัวตรง อ้าปากค้าง

พี่หลุยส์ ซีเนียร์ฝ่ายขายจอมซี้เก็กที่ชอบคุยโวว่าตัวเอง
หล่อสุด ถึงกับหน้าเงื่อน ริมฝีปากงอเก็บทรง เอามือเสยผม
ตัวเองแทบไม่ทันเมื่อเจอของจริงเข้าไป

แม้กระทั่งป้าแดง แม่บ้านที่กำลังดูพินอยู่ตรงมุมห้อง
ไม้ดูพินยังร่วงดิ่ง เหวะ เพราะเธอแต่่มองเหมือนจันทาลอย

ออฟฟิศครูหนูของเราตอนนี้สภาพไม่ต่างจากฝูงชีวา
วที่เพิ่งเคยเห็นสิงโตเผือกเป็นครั้งแรกเลย

ฉันสังเกตว่าเขากวาดตามองออฟฟิศครูหนูของเรา

หนึ่งรอบก่อนจะปรายตามาหยุดที่ฉัน และมองชุดมาสคอต
ของฉันตั้งแต่หัวจรดเท้า และเหมือนฉันจะเห็นความสมเพชนิดๆ
ซ่อนอยู่ในนั้น

“เอ่อ...คัดก่อนๆ ลงโลโก้” บอสยอบลูกลี้ลูกลนรีบวิ่ง
ไปปิดเพลง แล้วปาดเหงื่อเดินไปโค้งคำนับผู้ชายคนนั้น

“สวัสดีครับคุณภูมิ เชิญครับเชิญ ขอภัยที่ออฟฟิศรก
ไปนิด พอดีเด็กๆ กำลังโลโก้สดกันอยู่นะครับ แฮะๆ” บอสยอ
หัวเราะแห้งๆ ก่อนจะหันมาทางพวกฉัน

“ทุกคน วางมือแล้วมาสวัสดีบอสคนใหม่ซะ นี่คือ
คุณภูมิ นักลงทุนที่จะมาเทกโอเวอร์บริษัทของเราตั้งแต่วันนี้
เป็นต้นไป”

จากที่อึ้งอยู่แล้วก็อึ้งหนักกว่าเดิมสิบเท่า มือของ
แต่ละคนพนมขึ้นไหว้ปลกๆ พร้อมกับเสียงทักทายที่เบาหวิว
เหมือนคนขาดสารอาหาร

“สะ...สวัสดีค่ะ / สวัสดีครับ”

แต่ที่น่าขนลุกยิ่งกว่าคือ บอสคนใหม่ของพวกเรา ไม่
แม้แต่จะพยักหน้ารับไหว้เลยด้วยซ้ำ ตอนนั้นเองที่ฉันเพิ่ง
สังเกตว่า กลุ่มคนในชุดสูทที่ยืนอยู่ด้านหลังเขา แต่ละคน
อายุอานามน่าจะเป็นพ่อเขาได้ทั้งนั้น แต่ทุกคนกลับยืนสงบ
เสียม และให้เกียรติผู้ชายหน้าหล่อคนนี้อย่างเห็นได้ชัด...
คนคนนี้ต้องมีอำนาจระดับไหนกันเนี่ย

“เชิญด้านบนเลยครับคุณภูมิ ห้องประชุมพร้อมแล้วครับ ทางนี้เลยครับ”

บอสยอโค้งตัวแทบจะติดพื้น รีบผายมือนำคณะชายชุดสูทเดินขึ้นบันไดแคบ ๆ ไปยังชั้นสอง

และทันทีที่บอสคนใหม่กลับสายตา ออฟฟิศที่เคยเงียบก็ระเบิดตูม!

เสียงซุบซิบดังขึ้นเหมือนผึ้งแตกรัง ทุกคนทั้งงานในมือแล้วพุ่งมารวมหัวกันตรงกลางโดยไม่ได้นัดหมาย และใครจะทำหน้าที่ประธานสภาเมათ้มอ่ยไปได้ นอกจากเจ้เพ็ญ

เจ้เพ็ญคือผู้จัดการทั่วไปที่ย่อมาจากจัดการธุระชาวบ้านไปซะทุกเรื่อง มนุษย์ป่าเจนเอกซ์ผู้เกาะเก้าอี้เหนียวแน่นมาตั้งแต่บริษัทตั้งไข่ บุคคลที่รู้ทุกเรื่องบนโลก ยกเว้นเรื่องงานของตัวเอง ชอบขี้นิ้วสั่ง แต่พอให้ลงมือทำจริงจะลอยตัวหนีปัญหาแล้วโยนมาให้พวกฉันทลอด

“ตายห่า! พวกแกได้ยินกันใช่ไหม เทกโอเวอร์! นี้อิตา ยอดมันแอบไปขายบริษัทตั้งแต่เมื่อไร ทำไมระดับผู้จัดการอย่างฉันทถึงไม่รู้ แล้วดูหน้าบอสใหม่สิ เสียชาติเกิดเป็นคนหล่อ แต่หน้าไม่ยิ้มเลย น่ากลัวมาก แกเอ๊ย...ล้างบางแน่ เตรียมหาล้างมาเก็บของกลับบ้านได้เลย”

“โหเจ้...หน้าตาแสดขนาดนั้น ผมว่าไล่ออกเรียบแน่” หลุยส์หน้าซีดปนกังวล รีบผสมโรง

“ก็ใช่นะสิ” เจ้เพ็ญถลึงตาใส่ “โดยเฉพาะพวกที่ทำงานไม่คุ้มเงินเดือน รีบไปทำบุญแก้กรรมกันไว้เลยนะ เจ้านายระดับนี้เขาไม่มาโอ้พวกแกหรอก”

ว่าแล้วก็ตัวต้วต้งส่งชิกมาทางฉันกับพีนวแบบไม่ต้องเดา ก่อนจะออกคำสั่งเสียงเข้ม

“นิว! ไปชงกาแฟรับแขกซิ หยิบแก้วดี ๆ ด้วย ส่วนโอโยบ เลิกใส่ชุดบ๊อบนั่นแล้วไปเก็บฉากโลฟส์ดให้เรียบร้อยออฟฟิศกรเป็นรังหนูแบบนี่ไงเขาถึงมองด้วยหางตา เร็วเข้า ๆ กระตือรือร้นหน่อย”

เจ้เพ็ญสั่งงานรว ๆ แล้วตัวเองก็สะบัดก้นเดินกลับไปนั่งหน้าคอมพิวเตอร์ ทำที่เป็นพิมพ์งานก๊อกลง ๆ ทั้งที่หน้าจอยังเปิดเกมไฟแฟงมูมค้างไว้

ฉันที่เพิ่งถอดหัวถั่งเซ้ายักซ์ออกได้สำเร็จ ยืนหอบแฮก ผมเผ่ายุ่งเหยิงเปียกเหงื่อ ได้แต่ยืนมองเจ้เพ็ญสลับกับบันไดชั้นสอง

บางทีฉันอาจจะเป็นคนแรกที่โดนไล่ทั้ง ใครจะอยากเก็บแอดมินที่ควบตำแหน่งคอนเทนต์ครีเอเตอร์ แต่งานหลักคือเต้นท่าแปลก ๆ ในชุดถั่งเซ้าไว้ก้นละ งานที่ฉันทำ ใคร ๆ ก็ทำได้ ฉันดูออกเลยละว่าบอสคนใหม่ของเรามาตรฐานสูงขนาดไหน

หลังจากคณะของบอสใหม่ขึ้นรถตู้หรือออกจากซอยไปแล้ว บอสยอด้ก็ลงมาจากชั้นสอง พร้อมคว้าโทรศัพท์มาป่าวประกาศ เรียกพนักงานทั้งบริษัทมารวมตัวกันกลางออฟฟิศ

“ทุกคน มารวมกันหน่อย” พนักงานกว่าสามสิบชีวิต ตั้งแต่กราฟิก แอดมิน บัญชี ฝ่ายขาย ไปจนถึงป้า ๆ น้า ๆ แผนกแพ็คเกจของต่างพากันเดินมารวมตัวกันอย่างงง ๆ บอสยอด้กวาดสายตามองพนักงานทุกคนด้วยแววตาที่ซึ่งกินใจ “พวกเราทำงานด้วยกันมาหลายปีแล้วนะ พี่เห็นความทุ่มเท ของทุกคน แต่โลกธุรกิจมันโหดร้าย ฮวงจ้วยปีนี้ดาวมฤตยู ทับดวงบริษัทเราเต็ม ๆ พี่พยายามยื้อสุดชีวิตแล้ว แต่พี่คง แบกภาระนี้ต่อไปไม่ไหว พี่เลยตัดสินใจขายกิจการให้คุณภูมิ”

สิ้นคำประกาศ เสียงฮือฮาก็ดังระงม พี่นิวหันมาสบตาฉัน สื่อสารกันทางโทรศัพท์ได้ว่า “ฉิบหายแล้ว ตกงานแน่ๆ”

“แล้วพวกหนูจะโดนไล่่ออกไหมคะบอส” เสียงน้อง แอดมินคนหนึ่งตะโกนถาม

บอสยอด้ทำหน้าลำบากใจ “เอ่อ...พี่บอกคุณภูมิไป แล้วนะว่าน้อง ๆ พี่เก่งทุกคน ห้ามโลเลใครออกเด็ดขาด” บอส ยึดอกรอย่างภาคภูมิใจ ก่อนเสียงจะอ่อยลงในประโยคถัดมา “แต่คุณภูมิเขาบอกว่า ขอประเมินรายบุคคลก่อน ถึงจะตัดสินใจ ว่าใครจะได้ไปต่อ”

บรรยากาศมาคุ ความรู้สึกไม่มั่นคงในชีวิตตาโถม

เข้ามาใส่ทุกคน แต่แล้วบอสยอດก็ฉีกยิ้มกว้าง พร้อมชูมือขึ้นฟ้าเหมือนผู้ชนะ

“แต่! พี่มีข่าวดีมาลอบใจ” ทุกคนเงยหน้ามองบอสเป็นตาเดียว “การเทกโอเวอร์ครั้งนี้มาพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ คุณภูมิเขาบอกว่า ออฟฟิศรหนู...เอ้ย ออฟฟิศทาวนโฮมของเราคับแคบไป ฮวงจุ้ยทางลมไม่ได้ เดือนหน้าเราจะย้ายออฟฟิศไปอยู่ที่ตึกเอ็มมิเนนต์ทาวเวอร์ ย่านพร้อมพงษ์ ชั้นที่ยี่สิบเอ็ด”

สิ้นเสียงประกาศ ความเงียบงันเมื่อครู่ก็ระเบิดออก กลายเป็นเสียงกรี๊ดร้อง

“กรี๊ดดดด จริงเทรอบอส”

“โอ้ยยยย! พร้อมพงษ์ กูจะได้แต่งตัวสวยๆ ไปเดินห้างแล้ว”

“ลาชาดนะอีชอยนรกนี่ บายจ้า”

พนักงานกว่าสามสิบชีวิตกระโดดโลดเต้นกอดกันกลม สัมผัสเรื่องความเสี่ยงที่จะโดนไล่ออกไปทันที ราวกับว่าแค่ได้ย้ายไปอยู่ตึกหรูก็เหมือนชีวิตได้อัปเกรดเป็นชนชั้นสูงโดยอัตโนมัติ

ท่ามกลางความโกลาหล มีเพียงฉันทและพีณที่ที่ยังยืนกอดอกพิงกำแพง มองภาพเพื่อนร่วมงานด้วยสายตาว่างเปล่า

“ถามจริงนะคุณโอโยย บอสคนใหม่เขาเดินสะดุดทางเท้า

หัวฟาดพื้นมาหรือเปลว่ะ”

ฉันหลุดข้าพรีด “ทำไมคิดงั้นอะ”

“ก็คิดดูดิ” พี่นิวชี้ไปรอบ ๆ สภาพออฟฟิศที่มีแต่ลังกระดาษ ผนังสีลอก และพนักงานที่กำลังเดินทำรถแท็กซี่ “บริษัทขายอาหารเสริมเกรดบี สภาพงบดุลพังพินาศ ระบบงานก็มั่วซั่วฉวเถาแบบนี้ คนสติตที่ไหนเขาจะเอาเงินมาทุ่มซื้อ แถมยังจะพาไปอยู่ตึกหรูกลางเมืองอีก ค่าเช่าเดือนหนึ่งน่าจะแพงกว่ากำไรบริษัทเราทั้งปีอีกมั้ง”

พี่นิวทำหน้าที่จริงจังประหนึ่งนักสืบโคนัน “ผมว่าต้องมีอะไรแปลก ๆ ไม่พอกเงินก็คงเป็นพวกลูกเศรษฐีที่อยากหาที่ละลายทรัพย์เล่นแก้เซ็งแหง ๆ”

ฉันพยักหน้าหงึก ๆ เห็นด้วยกับทฤษฎีสมคบคิดของพี่นิวร้อยเปอร์เซ็นต์

ฉันแอบคิดว่า หน้าตาเขาก็ดูฉลาดอยู่นะ แต่นี่ตาบอดหรือไง ถึงได้ตัดสินใจมาซื้อบริษัทบ้า ๆ ของบอสยอเดเนี่ย

หรือว่าเขาเห็นอะไรที่พวกเราไม่เห็น ไม่อย่างนั้นการลงทุนทุ่มเงินซื้อที่บ้าบอนี้ก็ไม่แน่ว่าจะใช่คนหัวดี

หรือ...จริง ๆ แล้วเขาอาจจะแค่รวยจนเบื่อ เลยหาที่ลงเงินเล่น ๆ ก็ได้มั้ง

สรุปว่าคนฉลาดก็พลาดได้สินะ

Biblio

BibliopublishingTH

Biblio_books

i_am_biblio

www.biblio-store.com

Biblio

It's not just about books.

เงินเดือนคือสิ่งที่ต้องการ

ความฝันคือสิ่งที่ต้องพัก

และความรักคือสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในแผนชีวิตของเธอเลยสักนิด

เมื่อหญิงสาวมนุษย์เงินเดือนที่กำลังพยายามประคองชีวิตให้อยู่รอด
ต้องมาเจอกับเจ้านายคนใหม่ที่ทั้งเข้มงวดและคาดเดาไม่ได้
ขณะเดียวกันในโลกออนไลน์ เธอกลับมีใครบางคน
คอยรับฟัง เข้าใจ และมองเห็นคุณค่าของเธอในวันที่ตัวเธอเองยังมองไม่เห็น
ความสัมพันธ์สองด้านที่ค่อยๆ เติบโตขึ้น จะพาเธอไปพบกับคำตอบ
ว่าแท้จริงแล้วชีวิตที่เธอต้องการนั้นมีราคาเท่าไรกันแน่

ผลงานใหม่ล่าสุดจากผู้เขียน วานวาศนา นวนิยายคุณภาพ
จากโครงการชองวันอ่านเอาปี 1 ที่ได้รับความนิยมจนนำไปสร้างเป็นละคร
และ ละคร้อยชิ้น นวนิยายย้อนยุคแฟนตาซีสืบสวนเข้มข้น
พบกับงานแนวใหม่สุดจะเรียกลูกจากเรื่องเล่าของนักเขียนร่วมสมัย
จากภาพชัด อารมณ์ความรู้สึกของตัวละครชัด เหมือนดูซีรีส์
ไม่แน่ว่าชีวิตของคุณตอนนี้อาจตรงกับนวนิยายเรื่องนี้เลยทีเดียว!

หมวดวรรณกรรมร่วมสมัย

9 786168 401132

329 บาท

Biblie

Cover Design:
Nuchcha Praphin